

IV./2020

POROČILA IZ SVETA

Izdala za uporabo pri bogoslužju: KAC v RS
Njogoševa cesta 15, 1000 Ljubljana

3. oktober 2020

1. ISKANJE PRAVEGA BOGA

Džajašila Venkateš, 34, Indija

Po izročilu je v Indiji oznanjal evangelij apostol Tomaž in na jugu ustanovil Nestorijansko krščansko cerkev. Zgodovinski dokazi kažejo, da so kristjani v Indiji od četrtega stoletja.

Ni natančno znano, kdaj so bili nauki Krščanske adventistične cerkve prvič vpeljani v Indijo ali kdaj se je začel oznanjati evangelij. Leta 1890 sta S. N. Haskell in P. T. Magan na misijonskem potovanju po svetu prehodila Indijo od Kalkute do Bombaja.

Pred devetimi leti je Džajašila živela v skrajni revščini na podeželju južne osrednje Indije. Njen mož Venkateš se je trudil najti delo kot zidar. Džajašila je ostala doma in skrbela za njenega štiriletnega sina in dveletno hčer. Vsak dan se je ustavila in se poklonila trem slikam kamnitih malikov v zasilnem družinskem svetišču.

Zaprta je oči in zapela: »Dajte nam hrane za danes. Nimamo denarja. Dajte nam hrano vsaj za en dan.« V petek sta se z možem postila in molila malike od sončnega vzhoda do zahoda.

Kljub njenemu posvečenju malikom molitve niso bile uslišane. Hrana je bila pičla. Včasih je prijazen sosed priskrbel nekaj zelenjave. Včasih je družina ostala lačna. Džajašila se je spraševala, zakaj se bogovi ne menijo za njeno družino. Iskala je druge bogove, ki bi lahko uslišali njeno molitev.

Neki dan je opazila krščansko cerkev, ki je posvečevala prvi dan tedna, ter je hodila vanjo z možem in otrokoma. Želela je najti pravega Boga. Na lepem je doživela zdravstvene težave. Rodila je deklico, ki je težko dihala, zdravnik pa ni mogel narediti ničesar. Dejal je: »Zanjo ni pomoči.«

Džajašila je prosila pastorja za molitev. On je molil k Jezusu, in dojenček je okreval. Džajašila se je spraševala, ali je morda našla pravega Boga. Odtlej je vsakič, kadar je kateri od treh otrok zbolel, prosila pastorja za molitev. Otroci so vedno okrevali in jim nikoli ni bilo treba iti v bolnišnico.

Potem pa je pastor umrl. Džajašila je bila zmedena. Bila je odvisna od pastorjevih molitev za svoje potrebe.

Neki dan so zboleli vsi trije njeni otroci. Ni vedela, kaj naj naredi. H komu naj gre? Njena cerkev je občasno potrebovala pastorka, zato sta se dva možka prepirala, kdo izmed njiju bo vodil. Sama ni znala moliti k Jezusu. Bila je prestrašena. Med jokom je vzela Sveto pismo in ga poskušala brati. Imela je le štiri razrede osnovne šole, in nekako ji je uspelo iz besed dobiti smisel. Obupno je iskala podatke o Jezusu. Med branjem jo je presenetilo, ko je zvedela, da je Jezus hodil k bogoslužju ob sobotah, ne pa na prvi dan tedna. Odšla je v cerkev, ki je dotlej že dobila novega pastorka.

»Sobota je v Svetem pismu imenovana sveti dan,« je dejala pastorku. »Zakaj mi praznujemo prvi dan tedna?«

Pastorku vprašanje ni bilo všeč, zlasti če ga je zastavila ženska z malo šolske izobrazbe.

»Obsedel te je Hudič,« je zarežal. »Jezus je odpravil vse zakone. Ne skrbi za to.«

Džajašila je odgovor sprejela. Potem pa je slišala pri molitvenem srečanju dvanajstletno deklico recitirati Deset zapovedi. Slišala jo je ponavljati četrto zapoved: »Spominjaj se sobotnega dne, da ga posvečuješ.« (2 Mz 20,8)

Pastor je pohvalil deklico, da si je zapomnila vse zapovedi. Džajašila se je spraševala, čemu se pastorku zdi pomembno, da si je zapomnila Deset zapovedi, če jih je Jezus odpravil.

Kmalu je obiskala pastorkov dom in na njegovi steni videla obešen izvod Desetih zapovedi. Sedaj je bila zmedena. Spraševala se je, čemu je obesil Deset zapovedi na steno, če niso več veljavne. Prvič v življenju je prosila Jezusa: »Jezus, prosim, pokaži mi resnico.«

Tisto noč je imela sanje. Sanjalo se ji je, da je tekla na tekmi in jo je nekdo na lepem ustavil. Zbudila se je prestrašena, da so jo ustavili pri tekmi. Ker ni mogla spat, je molila: »Tekmovala sem v teku, sedaj pa ne vem, kam naprej. Prosim, pokaži mi pot.«

Čez nekaj dni jo je poklical sorodnik, ki ga ni videla že sedem let. Povedal ji je, da se je pridružil cerkvi, ki se drži vseh Deset zapovedi s soboto vred.

Danes sta Džajašila in njen mož zvesta adventista sedmega dne in sta ustanovila hišno cerkev v svojem novem domu na podeželju. Družina ne živi več v revščini. Neko soboto pred kratkim je 15 vaščanov v hišni cerkvi izročilo srce Jezusu.

Džajašila danes veruje, da je Bog na njeno molitev odgovoril tako, da ji je pokazal pot.

Del daru trinajste sobote bo podprl zidanje dveh cerkev v Bangaloru, v najbližjem večjem mestu od Džajašilinega doma. Hvala, ker načrtujete velik dar.

10. oktober 2020

2. »NE BOSTE ŽIVELI«

Kubera, 31 let, Indija

Indija je druga največja država z angleško govornico. Takoj po Združenih državah Amerike, namreč 10 odstotkov prebivalcev tekoče govori angleško, ta delež pa se bo v naslednjem desetletju počel veriti.

Indijska telekomunikacijska industrija se razvija najhitreje na svetu. Leta 2017 je Indija prekosila Združene države Amerike in postala drugo največje tržišče pametnih telefonov na svetu, in sicer takoj za Kitajsko.

Indija je največja demokracija na svetu.

V njej je več kakor 300.000 dejavnih džamij. To prekaša vse druge države sveta z islamskimi vred.

V Bangaloru je več kakor 25 jezer, ki mestu zagotavljajo vodo, poleg tega pa nudijo mir, tišino in zabavo. V njih je obilo rastlinstva in živalstva, med drugim lilije, fazani, tkalci, vodomci in praproti.

Bangalore je prvo elektrificirano mesto v Indiji, in sicer že leta 1905. To mu je omogočila hidroelektrarna pri Šivanasamudri na bregu reke Kaveri.

Moji starši so odrasli v vasi globoko v notranjosti Indije. Oba sta bila nekristjana. Po poroki sta se preselila v veleno mesto Bangalore, tam je oče delal kot policist.

Materina prva nosečnost je bila težavna. Po porodu s carskim rezom ji je zdravnik povedal, da bo umrla.

Vsi so bili žalostni, toda ljubili so dojenčka. Bil je zdrav, lep deček. Neki pacient je dejal: »Vaš dojenček je zelo srčkan. Ali mi ga lahko daste?«

»Jaz ga bom posvojil,« je dejal zdravnik. »Vi ne boste živeli.«

Toda medicinska sestra Sarala, ki je bila kristjanka, je dejala materi, naj ne opusti upanja.

»Obstaja Bog, ki mu je ime Jezus,« je dejala. »Če verujete v Jezusa Kristusa, se bo vse dobro končalo.«

»Ne poznam tega Boga,« je rekla mati. »Ali lahko molite zame? Ali nam lahko pomagate?«

Mati je trdno zaspala. Med njenim spanjem je Sarala položila roko na njeno glavo in prosila Jezusa.

Vsi so bili presenečeni, ko se je mati po treh dneh z dojenčkom vrnila domov. Od nekaj pacientov je slišala za molitev medicinske sestre in dojela, da ji je Jezus rešil življenje.

Odločila se je častiti Jezusa, toda ni vedela, katero krščansko cerkev naj obišče. Oče jo je odpeljal naravnost v Krščansko adventistično cerkev. Čeprav ni bil vernik, je poznal različne ljudi v mestu in način bogoslužja. Neki prijatelj mu je povedal, da je Krščanska adventistična cerkev edina, ki je popolnoma poslušna svetopisemskemu Jezusu.

»To je prava cerkev,« je odločno dejal oče. »Tja moraš iti in se pokloniti Jezusu.«

V naslednjih 14 letih je mati rodila še sedmero otrok.

Danes je njen najstarejši sin predsednik konference v Indiji. Njen drugi sin je pastor na Irskem. Njen tretji sin je pastor v Bangaloru. Tri hčere delajo kot učiteljice v cerkvenih šolah. Zadnja dva sinova sta dejavna nepoklicna pridigarja. Jaz sem najmlajši.

Mati bi morala umreti po prvem porodu. Toda z molitvijo in vero v Jezusa je živela in darovala življenje osmim zvestim adventistom. Danes je mati, ki ima samo eno ime kakor jaz, zdrava 72-letna babica osmerim vnukom.

Ko sem odrasčal, me je mati stalno spominjala na Božje besede: »Ali more žena pozabiti svojega dojenca, da se ne bi usmilila sina svojega telesa? In ko bi tudi matere pozabile, jaz vendar ne pozabim tebe!« (Iz 49,15)

Zaradi njene vere moja številna družina hodi za Jezusom.

Del daru trinajste sobote bo podprl zidanje dveh cerkev v Bangaloru, kjer živita Kubera in njegova mati. Hvala, ker načrtujete obilen dar.

17. oktober 2020

3. ČUDEŽNI OTROK

Nilam Daril Džoša, 34 let, z Daril, 39 let, in Nešavn, 3 leta

Indijo je kot deželo upravljala Velika Britanija od leta 1858 do osamosvojitve leta 1947.

Želela sva si otroka.

Po dveh letih zakona sem dejala možu Darilu: »Še nimava otroka. Vprašajva zdravnika, zakaj je tako.«

Daril se je strinjal, čeprav ni hotel iti. V bolnišnici sva se pogovarjala z zdravnico. »Ne morem zanositi. Ali nama lahko pomagata?«

Strinjala se je, ampak Daril je dejal: »Ali veš, da nisva molila za to. Res je, že dve leti, vendar bi rad najprej molil in se potem vrnil.

Zdravnica je vprašala, kako dolgo želiva moliti. Daril, ki je pastor, je dejal, da en mesec. Tako sva molila in sem zanosila. Bila sva navdušena. Pohitela sem k zdravnici in ona je potrdila, da sem noseča. Vendar je opozorila, da je otrok videti majhen.

»Toda ne skrbite,« je dejala. »Dobro jejte in otrok bo v redu.«

Hodila sem na redne preglede. Po petih mesecih je zdravnica povedala, da otrok ne raste normalno. Daril in jaz sva bila zelo zaskrbljena.

»Ne skrbite,« je dejala zdravnica. »Dala vam bom nekaj zdravil, da bodo pomagala otroku dobiti težo.«

Do naslednjega pregleda se je moja teža povečala, toda otrokova teža je ostala enaka. »Vrnite se čez nekaj tednov,« je dejala zdravnica.

Pri naslednjem pregledu je bil zaskrbljen radiolog. Dejal je: »Nekaj ni v redu. Mislim, da otrok ne bo preživel.«

Zdravnica je pridobila drugo mnenje. Ta zdravnik je priporočal splav. Darilu in meni je ta novica strla srce. Molila sva: »Gospod, služila sva ti. Pokaži nama, kaj naj narediva.«

Daril je poklical brata dvojčka, ki dela kot pediater drugje v Indiji. Priporočil je še eno bolnišnico. V njej je zdravnica opravila teste.

»Otrok se mi zdi normalen,« je dejala. »Poglejmo, koliko časa lahko podaljšamo nosečnost.«

»Kakšne so najine možnosti?« je vprašal Daril.

Zdravnica je odvrnila: »Vi ste pastor. Verujete v molitev. Molite. V Božji roki je moč.«

Odšla sem v bolnišnico. Osebje je vsako uro preverjalo otroka. Tisto noč se nama je približal mlad gostujoči zdravnik. »Videti sta srečen par,« je dejal. »Zakaj sta zaskrbljena?«

Povedala sva mu.

Dejal je, da se je rodil v nekrščanskem domu, vendar je sprejel Jezusa. »Ali lahko molim za vaju?« je vprašal.

Priklonil je glavo in molil: »Če lahko sonce obmiruje, lahko tudi v življenju te družine narediš čudež.«

Njegova molitev nama je vrnila zaupanje, da bo Bog nekaj naredil. Dva dni pozneje je zdravnica izrazila zaskrbljenost. »Otrok je majhen. Toda bodita brez skrbi. Potrudili se bomo po svojih najboljših močeh.«

Otrok se je rodil v soboto zjutraj. Tehtal je 680 gramov. Zdravnica je bila tako vesela, ko je novorojenček zajokal in ga je priklopila na ventilator. Ni vedela, kakšno zagotovilo nama lahko da, dejala je samo: »Delamo najbolje, kar moremo.«

Adventistični študentje z bližnje medicinske fakultete so v soboto popoldne prišli in nama zapeli. Bila sva vesela.

Zaupala sva, da bo Bog naredil vse, kar je treba, da bi rešil dečkovo življenje.

Težko je bilo gledati tako majhnega otroka s toliko cevkami. Nisva se ga mogla dotakniti. Lahko sva le pela in molila.

Daril in jaz sva zapela pesem: »Ne bojte se, Bog bo skrbel za vas.«

Po treh dneh je otrokova teža padla na 600 gramov. Zdravnica je bila zaskrbljena nad operacijo, ki jo je načrtovala za reševanje otrokovega življenja. Gostujočega adventističnega zdravnika sem prosila, naj moli.

Molil je: »Gospod, po človeško gledano ne vem, ali lahko ta novorojenček preživi. Ampak ti si Bog čudežev. Če je tvoja volja, se lahko poveča teža tega otroka za boj. Ta otrok je lahko pričevanje zate.«

Naslednji dan je bil novorojenček težji za 10 gramov. Vsak dan je postajal težji. Ko je po treh mesecih dosegel 1,6 kilograma, je zdravnica napovedala, da lahko gre domov. »Vaš malček je že dolgo v bolnišnici,« je dejala. »Mislim, da je pripravljen za odhod domov.«

Še en zdravnik se je čudil, da je otrok preživel. »To je sad vaših molitev,« je dejal. »Resnično gre za Božjo roko.«

Dečku sva dala ime Nešavn, kar v hebrejščini pomeni »čudež«. Upava, da nikoli ne bo pozabil, da je čudež.

Posvetila sva ga, da bo neki dan služil Bogu kot pastor. Ps 150,6 pravi: »Vsak dih naj hvali Gospoda.« Vsak dih, ki ga vzame Nešavn, je pričevanje, da hvali Gospoda. Hvalite Gospoda.

Dar trinajste sobote v tem četrletju bo podprl zidanje dveh molitvenih domov v Nilaminem mestu Bangaloru. Hvala, ker veliko-dušno načrtujete obilen dar.

24. oktober 2020

4. ZDRAVILO OD ZGORAJ

Sandip P. Kolkar, 35 let, z Ramijo, 29 let, in Ajušem, 7 let

Po izročilu uradno delo v Indiji sega v leto 1893, ko sta William Lenker in A. T. Stroup, dva kolporterja iz Združenih držav Amerike, pristala v Madrasu in začela zbirati naročila za knjige med angleško govorečimi prebivalci večjih mest. Kot sad tega Lenker poroča o številnih adventistih, ki so delali v različnih indijskih mestih.

Indija nima državne vere, vendar je zibelka štirih največjih verstev – hinduizma, budizma, jainizma in sikhizma. Približno 80 odstotkov indijskega prebivalstva je hindujcev.

Učiteljica je potegnila na stran adventistična zakonca, ko je bila poslušala njun zdravstveni seminar na njeni šoli. Dejala jima je: »Moja tašča ima težave s hrbtenico. Ali imata kakšno zdravilno ravnanje zanjo?«

Učiteljica Ajša ju je povabila na taščin dom. Sandip in Ramija sta pravkar končala zdravstveno usposabljanje, na tej šoli pa sta imela prvi zdravstveni seminar. Upala sta, da bosta imela zdravstvene seminarje in pospeševala zdravljenje z naravnimi zdravili na temelju Svetega pisma in spisov Duha preroštva.

Zakonca sta našla priletno taščo Šubangi v postelji. Za zdravljenje je porabila mnogo denarja, toda nič ni pomagalo. Sedaj je ležala v postelji, ni mogla stati ali hoditi in živeti sama. Njena snaha je nekoč živela z njo v isti hiši, toda z njenim sinom in vnukom se je odselila, potem ko se je trudila od skrbi zanjo.

Sandip je pregledal taščine zdravstvene listine. Ramija je pregledala njeno torbo s stekleničkami zdravil. Nemočno sta pogledala drug v drugega. Nista vedela, kaj naj počneta. Pravkar sta končala študij in nikoli nista preskusila naravnih zdravil v tako hudih primerih. Molila sta. Sandip je dejal tašči: »Poskusimo nekaj. Ali se strinjate, da pet dni ne jemljete nobenega od teh zdravil?«

Šubangi se je strinjala in zdravljenje se je začelo. Ramija ji je zjutraj in zvečer izvajala hidroterapijo in masažo. Za obroke ji je

naredila svež zelenjavni sok. Tretji dan je Šubangi vstala in hodila prvič po nekaj mesecih. Privrele so ji solze. »Sin in snaha sta me pustila umreti,« je dejala. »Zaradi te bolezni ne skrbita več zame.« Sandip je dejal: »Samo molite Boga, in On ju bo vrnil. Šubangi ni bila kristjanka. Hišo je imela v strogo nekrščanski soseski. Če bi sosedje koga videli s Svetim pismom, bi mu delali težave. Sandip je molil in dal Šubangi Sveto pismo v njenem jeziku.

Naročil ji je: »Vsak dan preberite eno stran v Svetem pismu in molite Jezusa. Sina, snaho in vnuka bo vrnil domov.«

Po petih dneh zdravljenja tašča ni več čutila bolečin in je bila popolnoma zdrava.

Po desetih dneh je poklicala Sandipa. Dejala mu je: »Sin, rekel si mi, naj berem Sveto pismo vsak dan in molim, in moj sin se bo vrnil. Vendar se to ni zgodilo, minilo pa je deset dni.«

Sandip je zvedel, da bere po tri strani na dan – po eno stran zjutraj, popoldne in zvečer – kakor je sledila zdravnikovemu receptu. Upala je, da bo pospešila Božji odgovor na svoje molitve.

»Molite še naprej, in Bog bo naredil čudež,« je dejal Sandip. Tri dni pozneje je snaha poslala Sandipu SMS. »Živim pri tašči,« je zapisala. Družina se je znova združila. Danes tašča redno bere Sveto pismo. Iz njega pošilja besedila Sandipu in Ramiji. Moli. Sandip in Ramija sta presrečna. Ramija pravi: »To je dober začetek.«

»Bila je najina prva pacientka,« pravi Sandip. »Nisva vedela, kako naj se tega lotiva. Medicinsko šolanje nama je dalo le osnovna načela. Bog je nekako vodil. To je res čudež.«

Duh preroštva v knjigi Poziv k zdravstvenemu evangeliziranju in zdravstveni vzgoji, str. 12 v izvorniku, pravi: »Medtem ko zdravstveni misijonar deluje na telo, Bog deluje na srce.«

Del daru trinajste sobote v tem četrletju bo podprl zidanje dveh molitvenih domov v Bangaloru, ki je najbližje veliko mesto od bivališča Sandipa in Ramije ter njunega sedemletnega sina Ajuša. Hvala, ker velikodušno načrtujete obilen dar.

31. oktober 2020

5. DVOJE NEPOZABNIH SANJ

Rašmi Ravi Čandra, 32 let

Julija 1915 je bila v Coimbatoru v južni indijski zvezni državi Tamil Nadu ustanovljena adventistična šola. V naslednjih 27 letih se je preselila najprej v Bangalore, nato pa na današnji prostor v mestu Pune. Tudi ime te šole so večkrat spremenili: leta 1937 v Spicer College v čast pionirji Williamu Spicerju; leta 1943 v Missionary College Spicer; leta 1955 v Spicer Memorial College; in leta 2014, blizu sto let po prvi otvoritvi predhodnice, v Spicer Adventist University.

Rodila sem se v nekrščanski družini kot najstarejša hči med šestimi deklicami. Kot mlado žensko me je pritegnilo krščansko življenje. Čez nekaj časa sem se zaljubila v adventista Ravija. Izročila sem srce Jezusu in sva se poročila.

Tri mesece po poroki sva živela srečno. Potem sem zbolela. Čez dan sem na lepem omedlela. Starši so mislili, da so me obsedli zli duhovi, ker sem sprejela krščanstvo in obrnila hrbet svoji veri. Toda oče je kljub temu predlagal, naj pokličem adventističnega pastora za molitev.

Z Ravijem sva odšla v pastorejv dom v našem mestu Bangaloru, on pa mi je položil roko na glavo. Molil je: »Gospod, če je tvoja volja, da nadaljuje v novem življenju kot kristjanka, te prosimo, da jo mogočno uporabiš v svoji službi in ji odvzemi vso satansko moč.«

Moj mož je tisto noč mirno spal, jaz pa sem imela moteče sanje. Sanjalo se mi je, da me je obkolila skupina moških v črnih haljah. Eden izmed njih je stal precej više od drugih in vpil name. Moški v črni halji me je močno prijel za roko in pokazal na jeznega visokega moškega.

»Zakaj si odšla v Krščansko adventistično cerkev?« je dejal med kazanjem. »Ta visoki moški je tvoj bog. Njega moraš moliti. Ne bi smela iti k Jezusu.« Visoki moški je bil besen. Preveč sem se ga bala, da bi ga pogledala. Pripognila sem glavo in jokala. Trenutek pozneje se mi je približal nekdo v belem oblačilu od zadaj in položil roke na

moja ramena. Nisem mogla videti njegovega obraza, samo oblačilo. Čutila sem njegov dotik. Bil je mehak in nežen.

»Ne boj se. Jaz sem s teboj,« je dejal z nežnim melodičnim glasom.

Pokazal je na visokega črnega moškega in dejal: »Sedaj ga lahko pogledaš v obraz.« Z jamstvom njegovih rok na svojih ramenih sem lahko gledala naravnost v obraz jeznega, v črno oblečenega moškega. Njegov obraz je bil krut in spačen zaradi jeze name.

Pastor je povedal: »Gospod Jezus je položil roke na tvoja ramena.« Skupaj smo molili. Od tistega dne so napadi omedlevice prenehali.

Želim, da bi lahko rekla, da se je moje življenje na lepem spremenilo, vendar je bil za to potreben čas. Pred možnostjo sem bila zelo trmasta. Četudi sem srce izročila Jezusu, so v mojih mislih ostale prvine moje kulture, kakršna je na primer udeležba v praznovanju verskih praznikov z družino. Nisem mislila, da je sobota pomembna. Toda po sanjah sta moj mož in pastor začela moliti zame. Postopno sem se odpovedala nekaterim opravilom na sobotni dan. Tedaj sem imela druge sanje. Slišala sem nežen glas praviti: »Ne greši. Kmalu boš stopila pred sodbo.« Glas je bil prijeten in se nisem bala kljub osupljivim besedam.

Zbudila sem se. Bilo je okoli polnoči in sem sanje povedala možu.

»To je moral biti Sveti Duh,« mi je dejal. »Satan nikoli ne govori o sodbi. Bodi previdna.«

Po teh sanjah sem z molitvijo preiskovala svoje življenje. Z Božjo pomočjo sem postajala manj trmasta. Mnogo bolj sem začela moliti, da mi Bog pomaga premagati skušnjavo. Z možem sva več molila skupaj. Začela sem sodelovati v cerkvenih dejavnostih.

Danes imava dva sinova, stara sta 10 in 6 let, v cerkvi pojeta in igrata na glasbila. Jaz sem vladna uslužbenka in delam ob nedeljah namesto ob sobotah. Moja želja je biti priča nekristjanom. Navdušena sem, da sta dva sodelavca pokazala zanimanje za prihod v mojo cerkev.

Hvaležna sem Bogu za obojne sanje. Po njih sem spoznala, da je Jezus vedno z menoj, in sem se trdno odločila narediti vse, kar morem.

Del daru trinajste sobote bo podprl zidanje dveh molitvenih domov v Bangaloru. Hvala, ker načrtujete obilni dar.

7. november 2020

6. REŠENA IZ VODNJAKA

Šilama Dorajraj, 66 let

V Indiji je približno 3 milijone kilometrov cest, zato je drugo največje cestno omrežje za Združenimi državami Amerike.

Pri porokah Indijci dogodek okrasijo z ognjičevimi cvetovi, ker predstavljajo srečo.

Bangalore velja za Silicijevo dolino Indije. Številne mednarodne družbe so tam ustanovile poslovna središča, zaradi tega je vanj prišlo mnogo inženirjev in izseljencev.

Jeevan Rekha Express ali »Lifeline Express« je bolnišnični vlak, ki vozi po indijskih železnicah in obišče oddaljena podeželska območja, kjer je prebivalec na voljo le malo zdravstvenih storitev. Vlak ima dve operacijski sobi s petimi mizami in sobo za okrevanje s šestimi posteljami. Ima tudi sobo za oftalmološko testiranje, zobozdravstveno enoto, laboratorij in rentgen. Obstaja oddelek za osebje s kuhinjo in spalnico z dvanajstimi posteljami. Medicinsko osebje izvaja ortopedske in oftalmološke posege ter plastične kirurške posege za volčje žrelo in brazgotine. Poleg tega opravlja storitve, kot so pregled epilepsije, imunizacije, prehranske presoje in spodbuja zdravstveno razsvetlitev med revnimi podeželskimi prebivalci.

Šilamin mož je trpel bolečine v želodcu in tridesetleten tragično umrl v bolnišnici.

Šilama je imela dvajset let in je ostala sama s petletnim sinom v njihovem rojstnem kraju Belari, okoli 300 kilometrov severno od Bangalora. Obupana je snela zlate uhane, ogrlico in obroček za nos ter jih izročila sestri. »Nekoga grem obiskat,« je dejala; »varuj mojega sina Raja, dokler se ne vrnem.«

Šilama se ni nameravala vrniti. Odšla je v sosednjo vas in skočila v globok vodnjak, da bi se utopila. Toda nekdo je prišel zajet vodo in jo je videl nezavestno lebdeti na vodi. Vaščani so jo hitro začeli reševati. Moški se je spustil po vrvi k njej in jo spravil v košaro.

Vaščani so zakurili ogenj in jo preoblekli v suho obleko. Ko se je zavedela, so jo obsuli z jeznimi vprašanji.

»Zakaj ste to naredili v naši vasi?« je vprašal prvi. »Lahko bi se umorili v svoji vasi,« je dejal drugi. Spoznali so Šilamo in da ima sina. »Zakaj ste poskušali narediti samomor, če imate sina?« je vprašal nekdo. »Če ste postali revni, bi lahko vsaj prosili za hrano.«

Vaščani so jo pospremili nazaj v njeno vas do sestrine hiše.

Šilama ni želela ostati. Želela je novo življenje. Čez mesec dni je Raja z vlakom odpeljala v Bangalore. Toda v mestu nikogar ni poznala. Ni imela sorodnikov ali prijateljev. Ljudje na železniški postaji so videli revno mater in ji rekli, naj se vrne v vas. »Mladi ste,« je dejal nekdo. »Imate majhnega otroka,« je rekel drug. »Bangalore ni varno mesto.«

Šilama se ni nameravala vrniti. »Ne bom se vrnila,« je dejala. »Zapustila sem vse, da bi prišla sem. Ne želim se vrniti.«

Voznik rikše ji je ponudil brezplačen prevoz in jo odpeljal do stolnice. Šilama je sedela pred stavbo, jokala in molila k svojim bogovom. Na tleh v bližini je zagledala razglednico z Jezusovo sliko. Ni bila kristjanka, vendar je spoznala Jezusa.

»Moraš mi pomagati,« je rekla razglednici. Čez nekaj časa je iz stolnice prišla ženska in dala Šilami in sinu za jed riža in karija. »Vrni se v svojo vas,« ji je dejala. »Jaz sem vdova,« je odvrnila Šilama. »Imam majhnega otroka. Prosim vas, dajte mi malo dela.«

Žena je povedala: »Mnogo ljudi se obrne na nas za pomoč. Ne moremo vam pomagati.«

Medtem ko sta se Šilama in ženska pogovarjali, se je neki mimoidoči ustavil in vprašal, zakaj Šilama joče. Ko je slišal za njeno poročilo, je povabil Šilamo v svojo hišo in ji pomagal najti gospodinjsko delo. Eden ljudi, ki jim je čistila hišo, je bil adventistični pastor, in hitro sta se sprijateljila.

»Ali znate brati in pisati?« jo je vprašal neki dan.

Ker ni znala, jo je naučil abecedo. Počasi je začela brati Sveto pismo in hoditi v cerkev ob sobotah. Srce je izročila Jezusu.

Po pastorgevi preselitvi v Mumbai je drug pastor pomagal Šilami dobiti delo kot hišnica v adventistični šoli Spencer Road. Tam je delala 34 let do upokojitve leta 2004.

Šilama pravi: »Srečna sem. Prišla sem od nikoder, Bog pa mi je pokazal, kam naj grem, in me vodil k svoji cerkvi. Hvaležna sem Bogu, ker me je blagoslovil. Moje življenje je dobro zaradi njega.«

Del daru trinajste sobote to četrletje bo podprl zidanje nove stavbe za sedaj prenapolnjeno Šilamino Krščansko adventistično cerkev v Bangaloru. Hvala, ker načrtujete obilen dar za trinajsto soboto.

14. november 2020

7. TIHI GLAS

Vilbur Pereira, 44 let

V Indiji izhaja več kakor 4700 dnevnik časnikov v več kakor 300 jezikih.

Državni simbol Indije je ogroženi bengalski tiger.

Med drugo svetovno vojno so značilno kupolo Taj Mahala prekrili z odrom iz bambusovine, da bi jo zamaskirali pred sovražnikovimi bombniki.

Vilbur Pereira se je vozil v avtomobilu z bratrancem, ki ga ni videl 30 let. Med potovanjem na poroko v južno osrednjo Indijo je Vilburova žena poklicala, da bi ugotovila, kako mu gre. »Odlično. Hvala Gospodu,« je odvrnil Vilbur. Bratranec Valter je presenečeno pogledal. V Indiji ni veliko kristjanov. »Katere vere si?« je vprašal.

Vilbur je pojasnil, da že od otroštva hodi v krščansko cerkev, ki praznuje nedeljo, vendar je prenehal verovati v nekatere njene nauke.

»Vse je pogansko,« je dejal Vilbur. »Sveto pismo pravi: 'Jaz sem Gospod, tvoj Bog; ne imej drugih bogov poleg mene.' Toda cerkev časti Marijo, svetnike in številne malike. Iščem resnico.«

Valter mu je odgovoril: »Ne skrbi. Ti si blizu resnice. Bog te bo neki dan pripeljal v pravo cerkev.« Poročna pojedina je bila sestavljena samo iz vegetarijanske hrane. Vilbur je bil razočaran, ker ni videl svinjine. Po vrnitvi domov je dalje iskal resnico. Obiskal je nekrščanske kraje za češčenje v svojem rodnem mestu Bangaloru. Vedel je, da je Bog nekje, in ga je hotel najti.

Vilbur je postajal vse bolj prepričan, da se je cerkev iz njegovega otroštva oddaljila od Svetega pisma. V soboto je povedal ženi Nensi, da ne želi več z njo obiskovati cerkve. Dejal ji je: »Ne bom več hodil s teboj v cerkev. To je lažna cerkev s poganskimi verovanji.«

Nensi je tisti večer zaprosila družinske člane, naj prepričajo Vilbura, naj gre z njo v cerkev, vendar se je trdno držal. Hkrati se je spraševal, v kateri cerkvi naj se udeleži bogoslužja.

Zjutraj je med hojo v trgovino, da bi si kupil živila za kosilo, razmišljal, v katero cerkev naj gre k bogoslužju. Na lepem je slišal tih moški glas. »Pokličiči bratranca,« je govoril glas. Vilbur se ni menil zanj in je nadaljeval hojo. »Pokličiči bratranca,« je ponovil glas. Vilbur se je ustavil. »Pokličiči bratranca,« je vztrajal glas.

Vilbur je vzel mobilni telefon in poklical Valterja. Najprej mu je povedal za nestrinjanje z ženo, potem pa ga je vprašal, katero cerkev obiskuje. Valter mu je odgovoril: »Krščansko adventistično cerkev«.

Vilbur je videl znamenja te cerkve, a ničesar ni vedel o njej.

Tisti teden je Valter pripravil tri dni proučevanja Svetega pisma. Naslednjo soboto je Vilbur šel v Krščansko adventistično cerkev High Street, ki ima bogoslužja v angleščini. Zlasti so mu bili všeč sobotno-šolski razredi za proučevanje Svetega pisma.

Nensi je nasprotovala novi Vilburovi veri in se je vsak dan prepirala z njim. Toda začudena je opazovala, kako se njegov življenjski slog počasi spreminja. Všeč ji je bilo, da ni več kadil in pil alkohola. Osupnila je nad njegovo pripravo hrane za soboto en dan prej. Ni mogla razumeti, zakaj je nehal jesti jajca in mleko ter jih ni več dajal majhnemu sinu.

Vilbur je razložil, da želi častiti Boga z vsemi dejanji, kamor spada tudi posvečevanje sobote in da je telo Božji tempelj. Morala je priznati, da je njegovo zdravje veliko boljše od njenega. Trpela je kronične bolečine v vratu.

Ko je Krščanska adventistična cerkev organizirala brezplačno zdravstveno kliniko, je Vilbur povabil Nensi, naj gre z njim in se nauči kaj o dobrem zdravju. Ganilo jo je, ko je zdravnik opisal tesno zvezo med telesnim in duhovnim počutjem. To je bilo zanjo nekaj novega. Po prihodu domov je z veseljem poklicala prijatelje, da bi jim poročala o kliniki.

Naslednjo soboto je odklonila povabilo za odhod v cerkev, vendar je dovolila Vilburu prvič vzeti s seboj njunega otroka. Fant je vzljubil otroško sobotno šolo, otroška poročila v cerkvi in skupno kosilo. Tisti večer je nestrpno pripovedoval materi o vsem, kar je videl. Nensi je postala radovedna in prosila za proučevanje Svetega pisma. Ko je čez nekaj dni med proučevanjem zvedela za soboto, se je takoj odločila.

»Nikoli več ne bom delala ob sobotah, četudi izgubim službo,« je dejala.

Danes sta Vilbur in Nensi redno zaposlena zdravstvena delavca, ki ljudi v Indiji poučujeta o dobrem zdravju. »Spoznava ljudi, ki so v potrebi, jih naučiva zdravstvenih načel in jih poveževa s pravim Zdravnikom,« pravi Vilbur.

Dar trinajste sobote v tem četrletju bo podprl zidanje dveh molitvenih domov v Bangaloru, najbližjem mestu kraja, v katerem sedaj Vilbur živi s svojo družino. Hvala, ker boste pripravili obilen dar.

21. november 2020

8. TRIJE NAPADI NA SVETOPISEMSKO PROUČEVANJE

Alka Matu, 36 let

Indijska država Pandžab, ki meji na Pakistan, je srce sikhovske skupnosti. Amritsar je znan po izdelovanju pašmin, šahovnic in šahovskih figur.

Beseda panžab je sestavljena iz dveh perzijskih besed – pandž (pet) in ab (voda, reka), kar pomeni peterorečje, področje petih rek (Beas, Chenab, Jhelum, Ravi in Sutlej).

Pastor Samson je vodil svetopisemsko proučevanje iz Razodetja z Alko in štirinajsterimi člani njene družine v veliki spalnici njihove hiše v indijskem mestu Amritsar. Stal je na enem koncu sobe, v roki je držal Sveto pismo in govoril družinskim članom, ki so sedeli na postelji in po tleh. Prebral je Raz 12,9: »Vržen je bil veliki zmaj, stara kača, ki se imenuje Hudič in Satan, ki zapeljuje vesoljni svet, vržen je bil na zemljo, in angeli njegovi so bili vrženi z njim.« Alkin tast Šašipal je skočil s tal in grozeče stopil k pastornju. »Zakaj pridigaš o Jezusu?« je vpil z besnimi očmi. »Jaz imam oblast na zemlji.«

Pastor Samson je občutil, da ga zli duh poskuša prestrašiti. Spomnil se je besed iz 1 Jn 4,4: »Vi ste iz Boga, otročiči, in premagali ste jih; ker večji je On, ki je v vas, kakor On, ki je v svetu.« Družini je rekel: »Ne bojte se. Pokleknilo in molimo.« Šašipal ni hotel poklekniti in je vpil naprej. Pastor Samson je položil roko na glavo starejšemu moškemu in ga pogledal naravnost v oči.

»Tebe, Hudič, je porazila Jezusova smrt na golgotsem križu. Umit sem v Jezusovi krvi. Nimaš moči nad menoj. Nimaš moči nad mojimi prijatelji, ki molijo z menoj. Jezus je tukaj. Gospodov Duh je prišel na nas, da premagamo zlega duha. V imenu našega Gospoda Jezusa Kristusa in njegove krvi te karam, Satan. V Jezusovem imenu zapusti ga in izidi.« Šašipal se je spustil in pokleknil. Počasi in umirjeno je dejal: »Hvala, Jezus.« Zlega duha ni bilo več. »Amen, slava Gospodu,« je dejal pastor in vodil družino v petju: »Bog je tako dober.«

Čez en teden je pastor Samson nadaljeval proučevanje Svetega pisma in prebral Raz 12,11: »Oni so ga premagali zavoljo Jagnjetove krvi.« Po teh besedah je šestnajstletni Alkin sin John začel rjoveti kakor lev. Potem je začel rigati kakor osel, lajati kakor pes in sikati kakor kača. Dejal je: »Ne želim, da pastor prihaja sem molit. Ne govori imena Jezus v moji hiši.« Pastor Samson je občutil, da gre za istega zlega duha kakor prejšnji teden in se je vrnil z okrepitevijo. Dejal je: »Ne bojte se. Postimo se in molimo.«

Družina tri dni ni uživala hrane in ni pila vode v svetlem delu dneva. Tretji dan, v petek zvečer, se je pastor vrnil v Alkin dom k proučevanju. John se je smehljaj, ko je z družino vred pokleknil k molitvi. Namesto da bi godrnjal, rigal, lajal ali sikal, je tiho prijel pastorjevo roko in jo položil na glavo.

»Prosim, molite zame,« je dejal. »Počutim se slaboten in v srcu mi je težko. Glava me boli.« Pastor Samson je molil zanj, John pa se nikoli več oglašal kakor živali. Ampak to ni bil konec.

Naslednji teden je pastor Samson bral, da se morajo kristjani obleči v Božje orožje, da bi se lahko bojevali proti Hudiču, kakor je zapisano v Ef 6,10-18. Med branjem se je Alkin mož Surinder obrnil k Johnu in zarjovel: »Kje so tisti zli duhovi, ki so bili v tebi? V tebi jih ni več. Sedaj so v meni!« Pastor Samson je povabil družino, da poklekne. Po molitvi je zaprosil družino, da v Svetem pismu poiščejo in preberejo Ps 23 in 91. Dejal je: »To je zadnji Hudičev prostor.« Potem jih je vodil v pesmi besedila: »Le Jezus v srcu naredi srečen, srečen dom.« Surinder se je pridružil petju. Zli duhovi so ga zapustili in se niso več vrnil. Alka in njena družina so se zelo oddaljili od svojega prejšnjega življenja v nekem drugem svetovnem verstvu. Še naprej se učijo o Jezusovi milosti in pravičnosti.

»Prosim, molite za vso mojo družino in zlasti za mojo mater, da bo sprejela Jezusa,« pravi Alka.

Del daru trinajste sobote bo podprl zidanje večjega molitvenega doma, ki bo nadomestil razpadajočo prepolno cerkev v indijskem mestu Amritsar, kjer se udeležuje bogoslužja Alka. Hvala vam, ker velikodušno načrtujete dar.

28. november 2020

9. ČAROVNIK SE NE MORE OZDRAVITI

Bagiča Sing, 70 let

V Amritsarju stoji Harmandir Sahib, najsvetejši sikhovski bogoslužni kraj in glavno romarsko mesto. Sikhovski guru Ram Das je postavil prvotni tempelj leta 1570. Maharaja Ranjit Singh je leta 1830 prenovil in njegove kupole prevlekel s 100 kilogrami zlata, da je potem postal znan z imenom Swarn Mandir ali Zlati tempelj.

Bagiča Singh je častil drevesa in malike v svetišču svojega doma. Verjel je v moč svojih bogov in jim pripisoval zasluge, da je obogatel kot čarovnik. Ljudje so se zgrinjali k njemu domov v vasi Mundrichurimra, da bi ozdraveli. Bagiča je imel vse, kar je potreboval, manjkal mu je edino duševni mir. Potem je zbolel. Stalno je bruhal. Začutil je omotičnost. Imel je glavobole. Uporabil je svoje čarovnije, da bi ozdravel, vendar mu uroki, s katerimi se je zdelo, da je zdravil druge, niso pomagali. Različnim zdravnikom je plačeval obilo denarja, a nihče mu ni mogel pomagati. Grenko je zajokal.

»Umiram, umiram,« se je potožil družinskim članom. Trpelo je njegovo čarovniško delo. Nekaj časa so ljudje še prihajali po pomoč. Toda odklonil jih je in dejal: »Ne morem vas ozdraviti, ker sem tudi sam bolan.«

Neki dan je njegov sin poklical pionirja Vesoljnega poslanstva, ki je v sosednji vasi vodil Krščansko adventistično cerkev, in ga prosil, naj moli za očeta. Pionir Vesoljnega poslanstva Samson se je odpravil na Bagičev dom, toda čarovnik ni hotel govoriti z njim. »Ne želim molitve,« je zavrnil Bagiča, »moje čarovnije so močnejše od vašega Boga.« Samsona pa to ni zadržalo in je vsekakor molil.

Po obisku se je Bagičevo zdravje poslabšalo, zato so ga odpeljali v bolnišnico v milijonsko mesto Jalandhar okoli 90 minut vožnje z avtomobilom. Zdravnik je opravil teste in povedal, da ima možganski tumor. »Kmalu boste umrli, če vas ne operiramo,« je dejal zdravnik. Toda operacija je bila draga. Bagiča si je s čarovništvom zaslužil

veliko bogastvo, vendar ga je izgubil zaradi iskanja zdravljenja. Sedaj je imel z družino le polovico denarja za operacijo.

Samson je slišal, da je Bagiča v bolnišnici, in ga je obiskal. Bagiča se je počutil nebogljjen in se je razveselil, ko je zagledal Samsona. Spregovoril je zdravniku, ki je stal v bližini: »Prišel je Jezus, ki me lahko ozdravi.« Samson je zaprosil zdravnika dovoljenje za molitev. Ko mu je zdravnik dovolil, je molil s solzami v očeh: »Dragi Bog, v Jezusovem imenu te prosim, ozdravi gospoda Bagiča, da se bo povečevalo tvoje ime. Amen.«

Naslednji dan je zdravnik opravil pregled in je bil ves osupel, ker ni mogel najti niti sledu tumorja. Poklical je specialist za drugo mnenje. Specialist ni mogel najti tumorja. Pretreseni zdravnik se je spomnil Samsonove molitve in previdno vprašal Bagiča. »Kje je tumor na možganih? V katerega Boga verujete?« Bagiča se je veselo nasmehnil. »Včasih sem bil čarovnik, toda pionir Vesoljnega poslanstva je molil in mi oznanil Jezusa,« je povedal. »Sedaj verujem v Jezusa. Verujem, da me je On ozdravil možganskega tumorja. Jezus je prišel k meni po pionirju Vesoljnega poslanstva.«

Naslednjo soboto je Bagiča poiskal Samsona v sosednji vasi v Krščanski adventistični cerkvi. Dejal mu je: »Tvoj Jezus me je ozdravil.« Med vračanjem domov je pripovedoval svojo izkušnjo sosedom in družini. »Ozdravel sem in osvobodil sem se čarovništva,« je dejal. »Tudi vi morate priti v cerkev, kjer Jezus zdravi.«

Po Bagičevem pričanju je mnogo ljudi začelo prihajati ob sobotah v cerkev. Okoli 50 ljudi je začelo proučevati Sveto pismo s Samsonom, polovica pa se jih je krstilo septembra 2018, med njimi tudi Bagiča in trije člani njegove družine. Drugi so dalje proučevali Sveto pismo in nekaj se jim jih je pridružilo. Danes je Bagiča zvest vernik.

»Molite zame, da ostanem zvest Gospodu in se pripravim za drugi Jezusov prihod,« je dejal.

Bagiča in 25 članov njegove družine in prijateljev je krstil adventistični pastor Samson Gulam Masih, ki je najbližji njihovi vasi.

Del daru trinajste sobote v tem četrletju bo podprl zidanje večjega molitvenega doma, da bo nadomestil razpadajoč, prepoln molitveni dom pastorja Samsona v Amritsarju. Hvala, ker načrtuje obilen dar.

5. december 2020

10. LEV V HIŠI

Samson Gulam Masih, 48 let

Indija je dobila ime po reki Ind. Okoli 3300 let pred našim štetjem so ljudje poselili rodovitno ravnino v dolini Inda, katere del je v sodobni Indiji, zato je najstarejša in največja stalna civilizacija na svetu.

Indija ima največji poštni ustroj na svetu z več kakor 150.000 poštnih uradov – trikrat več kakor Kitajska. Ima tudi plavajočo pošto na jezeru Dal v kraju Srinagar. Postavljena je na hišni ladji in v njej je filatelistični muzej.

Indijska kuhinja je znana po vsem svetu, vendar se močno razlikuje glede na pokrajino. Ta razlika pogosto ni opazna v indijskih restavracijah zunaj Indije, kjer so za večerje določene znane jedi, kakršne so dal, samosa, naan in piščančji tandur.

Gulam Masih je imel obilo vprašanj o Bogu. Kot deček je odhajal z očetom k bogoslužjem na dva različna dneva v tednu. Neki dan ga je oče peljal na tradicionalni družinski kraj, ob nedeljah pa v razne krščanske cerkve. Oče se ni mogel odločiti, koga naj časti. Nekoč je med branjem družinske svete knjige vzkliknil: »Kaže, da je Jezus v tej knjigi omenjen večkrat kakor naš lastni prerok! Zakaj je tako?« Družina je ustvarila svojo edinstveno vero, ki je bila delno tradicionalna in delno krščanska.

Gulam se je med odraščanjem vse bolj nagibal h krščanstvu. Toda želel je vedeti več. Hrepenel je, da bi videl Jezusa s svojimi očmi. Molil je: »Jezus, rad bi te videl iz oči v oči.«

Kot mladenič se je odločil zapustiti družinski dom in se vseliti v barako daleč na obrobju vasi Čakval. Hotel je sam proučevati Sveto pismo nekaj tednov.

Kristjani niso bili kristjani in so bili vraževerni. Opazili so, da je Gulam miren in prijazen. Kadar se je ponudil moliti za bolnega vaščana, a vaščan je potem ozdravel, so ga imenovali »sveti mož«.

Vaščani so ga spoštovali kot svetega moža in so vsako jutro in večer prihajali v njegovo barako s hrano.

V baraki je molil in bral Sveto pismo. Proučeval je preroka Daniela in Razodetje. V molitvi je ponovil, da bi rad videl Jezusa: »Gospod, želim te videti. Prosim te, odkrij se mi.«

Neko noč je sedel na prstenih tleh, molil in bral Sveto pismo ter občutil, da je nekdo v sobi. Pogledal je navzgor in zagledal velikega leva. Medtem ko ga je opazoval, se je lev pripognil in buljil naravnost vanj. Gulam se je prestrašil in se umaknil zveri. Tedaj je slišal moški glas. Rekel mu je: »Ne boj se, pogladi leva z roko od glave do repa.« »Tega ne morem narediti!« je vzkliknil. »Lev me bo ubil!« »Toda molil si, da bi me rad videl,« je rekel glas. »Molil sem, da bi videl Jezusa,« je odvrnil Gulam. »Jezus je lev iz Judovega rodu,« je dejal glas. »Pobožaj leva.« Gulam je v Raz 5,5 bral o Jezusu kot levu iz Judovega rodu. Bil je prestrašen, zato se ni upal ubogati. Dvignil je tresočo se roko in jo položil na levjo glavo. Lev se ni premaknil. Roka se mu je še vedno tresla, ko jo je počasi vlekel od glave do repa. Ko se je odmaknil od leva, je zver stresla z repom in dvignila prah z umazanih tal. Nato je odšel v temno noč.

Zjutraj je k baraki vaščanka prinesla zajtrk. Ustavila se je, ko je zagledala levje sledi. Odvrгла je hrano in stekla nazaj v vas. »Sveti mož je mrtev!« je jokala. »Ubil ga je lev. Videla sem njegove sledove v njegovo barako.«

Vaščani so stekli k baraki. Gulama so našli, ko je sedel na tleh in bral Sveto pismo. Po levovem odhodu se ni premaknil. Ko so vaščani slišali njegovo izkušnjo, so bili osupli. Zaprosili so ga, da jih uči o svojem Jezusu.

Gulam je pozneje zvedel za soboto in postal pastor Krščanske adventistične cerkve. Ustanovil je cerkev v svoji rojstni vasi Dharam Kot Bagga na severu Indije. Ima pet sinov in dve hčeri ter je umrl leta 1999 star 90 let. Njegov najmlajši 48-letni sin Samson slavi Gospoda za levjo izkušnjo. Pravi: »Bog rad izpolni želje našega srca.«

Del daru trinajste sobote v tem četrletju bo podprl zidanje novega molitvenega doma v Amritsaru, v kateri služi kot pastor Samson Gulam Masih. Hvala, ker boste načrtovali obilen dar.

12. december 2020

11. DOLGO POTOVANJE ZA ISKANJE KRISTUSA

Bridžeš Kumar, 27 let

Leta 2018 so ljudje v Varanasiju, ki so trpeli zaradi suše, organizirali poroko dveh plastičnih žab, da bi zadovoljili hindujskega boga dežja Indra. Hinduistično bajeslovje pravi, da lahko začne deževati, če se dve divji žabi poročita po človeških poročnih obredih.

Bridžeš Kumar se je znašel brez dela v indonezijski prestolnici Džakarti. »Mora biti neko delo, ki ga lahko opravljam,« je dejal 23-letni Indijec indijskemu prijatelju, ki mu je dal prostor, da je ostal. »Ali mi lahko pomagaš najti delo?«

Bridžeš je zapustil Indijo z upanjem, da bo zaslužil za odplačilo dolga za šolnino. Njegovi starši so si sposodili denar od prijateljev, toda denar je bil porabljen, preden je diplomiral. Posojilodajalci so hoteli denar nazaj.

Bridžešev prijatelj ni vedel za nikakršno delo, toda seznanil ga je z nekom, ki je obljubil status begunca v Združenih državah Amerike za 2000 ameriških dolarjev. Bridžeš pa je imel le 1000 ameriških dolarjev in jih je želel poslati staršem. Toda premišljeval je, da bi kot begunec lahko delal za višje plačilo. Izročil je ves denar in obljubljen mu je bil prevoz z ladjo v Združene države Amerike v enem tednu.

Po šestih mesecih se je vkrcal na majhno ladjo ob obali Jave. Na njej je bilo še 18 Indijcev in 16 Nepalcev, ki so prosili za azil. Za ladjo sta bila odgovorna dva Indonezijca. Po dveh dneh je zmanjkalo hrane, po naslednjih dveh dneh pa še pitne vode. Bridžeš je za pitje lovil deževnico. Sedmi dan je kapitan opozoril, da zmanjkuje goriva.

Nekaj ur pozneje se je na obzorju pokazal madež kopnega. Ladja je pristala, potnike in posadko pa so takoj zadržali. Pristali so na mikronezijskem otoku Japu.

Bridžeš in drugi so bili zadržani v pristanišču šest mesecev. Zasliševali so jih ameriški policisti in agenti FBI. Duhovniki raznih krščanskih skupnosti so prinašali hrano in druge potrebščine. Govorili

so o Jezusu. Bridžeš nikoli ni slišal zanj in ga to ni zanimalo. Želel je postati begunec, toda mikronezijske oblasti so ga želele vrniti v Indijo.

Med minevanjem mesecev je pretok obiskovalcev usahnil. Oblasti so postavile improvizirane šotore. Hrane je bilo malo. Bridžeš je izgubil vse upanje. Tedaj se je pojavil pastor Karemeno Ifa z zabojnikom za vtovarjanje. Bridžeš in drugi so jokali, ko so videli, da je prenapolnjen s hrano in oblačili. Karemeno je redno prihajal, skupina moških pa se je zbrala ob njem in ga poslušala.

»Zakaj nam stalno pomagate, ko pa so vsi drugi duhovniki in pastori odšli?« je vprašal nekdo.

Pastor je odvrnil: »Zato ker vas Jezus ljubi bolj kakor jaz. Poskuša vas rešiti. Poskuša vam dati svobodo.«

Povedal jim je, da je bil pastor Krščanske adventistične cerkve. Po vztrajnem spraševanju jim je nerad priznal, da hodi brez hrane, da bi jih lahko nahranil. Nasedeni potniki so jokali, ko so to slišali. Tisti dan je deset Nepalcev izročilo srce Jezusu. Postavili so poseben šotor in začeli z bogoslužjem ob sobotah.

Bridžeš je opazil spremembo pri Nepalcih. Prej so se z Indijci bojevali za kruh, sedaj pa so bili prijateljsko razpoloženi in si vse delili z njimi. Neko soboto ga je Nepalce povabil v šotor k bogoslužju. Notri ga je pričakalo devet Nepalcev, ki so molili zanj, za njegovo družino in prihodnost. Bridžeš se je sprostil v njihovi prijetni družbi. Sprejel je Sveto pismo, ga začel brati in moliti.

Nepalski prijatelj mu je dejal, da bo Bog odgovoril na njegove molitve, če ga bo molil v Jezusovem imenu. Odločil se je poskusiti. »Dragi Bog, vsa bremena sem preložil na Jezusa Kristusa. Prosim te v Jezusovem imenu. Amen.«

Ko je odprl oči, se je počutil, kakor da leti v nebesa. Z vratu je snel dragoceni obesek in ga vrgel v morje. Odločil se je hoditi za Jezusom.

Bridžeš se je odpovedal zahtevi za status begunca in je bil vrnjen v Indijo. Na newdelhijsko letališče je prispel dve leti in pol po odhodu iz Indonezije.

Bridžeš danes dela kot pionir Vesoljnega poslanstva in študira na Spicer Adventist University, da bo postal pridigar. Zadnji dve leti so štiri osebe izročile srce Jezusu po njegovem proučevanju Svetega pisma, še več pa se jih pripravlja za krst. Njegovim staršem je uspelo

poravnati dolg med njegovim bivanjem na otoku Japu in tudi kažejo zanimanje za proučevanje Svetega pisma.

Bridžeš ohranja stik z devetimi Nepalci. Vsi so zvesti adventisti v Nepal. Neki Indijec je tudi postal adventist in v Indiji vodi delo z oblačili. Bridžeš je z drugimi izgubil stik. »Gospoda želim oznaniti drugim,« pravi. »Bog me je rešil, ko nisem imel ničesar.«

Del daru trinajste sobote v tem četrtletju bo podprl zidanje novih spalnic v adventistični šoli Varanasi, ki ima učilnice in namestitve za Bridžeša in druge med njihovim šolanjem za evangeljske delavce. Hvala, ker načrtujete obilen dar.

19. december 2020

12. UČITI SE LJUBITI

Angelina Singh, 25 let

Najpomembnejše versko središče v Indiji, Varanasi, je hinduizmu in džainizmu najsvetejše izmed sedmih svetih mest (Sapta Puri) in je imelo pomembno vlogo pri razvoju budizma.

Štirinajstletna Angelina se je odločila, da ne bo marala pastorjev. Tisto leto je mati zbolela in so jo odpeljali v oddaljeno bolnišnico, da bi jo zdravili zaradi resne okužbe ledvic in žolčnika. Oče je ostal z njo v bolnišnici in Angelino pustil doma z 10-letnim bratom Rošinom v domačem kraju Gorakhpuru. Otroka sta v šolo hodila sama, sosedje pa so ju hranili.

Potem je Angelina zbolela za zlatenico in so jo spravili v bolnišnico blizu doma. Počutila se je sama. Mislila je na mater, ki je bila v oddaljeni bolnišnici. Spomnila se je cerkve, ki jo je obiskovala družina vsako nedeljo. Želela je, da bi jo kdo obiskal. »Dragi Bog, prosim, pošlji koga, da me obišče,« je molila vsak dan. Toda nihče ni prišel.

Po desetih dneh sta se v bolnišnici pojavila oče in mati. Mati je bila dobro. Starši so Angelino odpeljali domov.

Dekle je kmalu zvedela, da niti matere v bolnišnici nihče ni obiskal. Iz njihove cerkve ni prišel nihče, niti pastorja ni bilo. Počutila se je razočarano in jezno. Odločila se je, da ne bo več hodila v cerkev in nikoli ne bo zaupala pastorju. Kadar je kdo le omenil besedo pastor, je v njej vzklopela globoka jeza.

Minilo je nekaj let. Neki dan je po telefonu poklicala teta. »Ali si vedela, da je v našem mestu molitveni dom Krščanske adventistične cerkve?« je vprašala. »V njej dela mlad pastor. Obiskal je naš dom. Pridi k nam in se srečaj z njim.« Angelina se ni hotela srečati s pastorjem. »Ne,« je rekla, »ne maram pastorjev.« Teta je čez nekaj dni spet poklicala in povabila Angelino na srečanje s pastorjem.

»Nočem videti nobenega pastorja ali iti sploh v katero cerkev,« je odgovorila Angelina.

Nato je teta poklicala z žalostno novico. Njen mož je umrl, zato je vabila družinske člane na pogreb. Angelino je prosila, naj obvesti adventističnega pastorja o smrti in ga povabi, naj pride molit za družino. Angelina je poklicala pastorja Pradip Singha. Molil je za družino in spodbujal s svetopisemskimi besedili.

Angelinini materi je bil pastor všeč in ga je povabila, naj jih pride obiskat na njen dom. Imela je obilo vprašanj, zato sta ona in oče govorila s pastorjem tri ure. Po molitvi sta ga prosila, da se vrne naslednji dan. Pastor je družino povabil za soboto v cerkev. Oče, mati in Rošin so šli v cerkev. Občutili so, da je v njej nekaj drugače, zato so prosili za proučevanje Svetega pisma. Po treh mesecih so se vsi trije krstili. Toda Angelina se jim ni hotela pridružiti.

Po krstu je pastor vsak teden nadaljeval proučevanje Svetega pisma na njenem domu. Ko je pastor prišel, je odšla v drugo sobo in čakala, da je odšel. Čeprav je zaprla vrata, je slišala razpravljanje in molitve.

Minilo je leto in pol. Neki dan je Angelina na lepem rekla materi: »Pokličí pastorja. Rada bi proučevala Sveto pismo.« Vsi so osupnili.

»Kako bi se to lahko zgodilo?« je dejala mati. »Že leto in pol molimo za to.«

Pastor je menil, da se Angelina šali, vendar je začel z njo proučevati Sveto pismo. Angelina je leta 2017 izročila srce Jezusu.

Nekaj mesecev po krstu je Angelina znova presenetila starše. »Želim se omožiti z adventističnim pastorjem,« je povedala. »Želim biti pastorjeva žena.«

Starše je zaskrbelo, kaj bo na to rekel pastor, zato so mu previdno povedali hčerino željo. Niso vedeli, da pastor Pradip tri leta moli, da bi dobil ženo. Nikoli ni razmišljal o Angelini kot eni izmed možnosti. Toda ko je zvedel za njeno željo, je ni mogel zavrniti. »Z veseljem jo bom sprejel za svojo ženo,« je odgovoril z velikim nasmehom.

Pradip in Angelina sta se poročila oktobra 2018. Danes Angelina dela kot medicinska sestra in diakonisa v cerkvi Gorakpuru, v kateri je njen mož pastor. Navdušena je nad tem, da je Bog uporablja njeno življenje, da pripelje ljudi k sebi. Petero sorodnikov in prijateljev se je krstilo, potem ko so videli spremembo v njenem življenju.

Pravi: »Zdaj mislim, da so pastorki dobri ljudje. Rada jih imam, zlasti svojega moža.«

Angelina prav tako ceni tudi adventistično vzgojo. Potem ko je postala adventistka, je obiskovala adventistično šolo v bližini Varanasi in videla otroke, da se učijo iz Svetega pisma. Zelo je bila navdušena in je prepričala sorodnike, naj otroke vpišejo v internat. Doslej je pripeljala šest otrok v šolo, ki bo eden izmed projektov za dar trinajste sobote v tem četrletju. Hvala, ker načrtujete obilen dar.

26. december 2020

13. NAPADENA OD DEDKA

Kažel Kanožija, 14 let

Dedek je bil prijazen, nežen mož. Petletni vnukinji Kažel je pripovedoval zgodbe. Na tleh se je igral s triletnim vnukom Nišanom.

Vse pa se je spremenilo po nesreči. Med hojo s tržnice v indijski vasi Naorolli mu je spodrsnilo in je padel na tla. Lahko je vstal, toda njegove prijazne, nežne narave ni bilo več. Kričal je na Nišana, kadar se je hotel igrati z njim. Ko ga je Kažel prosila za zgodbo, je vanjo metal kamenje. Nor je tekel po hiši. Splezal je na streho in skočil z nje. Potem se je spet povzpел in skočil. Dan in noč je jokal. Vsi so se bali biti v njegovi bližini z babico vred. Kaže se je vsakič skrila, kadar se je bližal.

Oče, mati in babica so dedka odpeljali k zdravnikom v največje bolnišnice. Šli so k čarovnikom, ki so obljubili, da bodo izgnali zle duhove. Dedku so dali zdravilo. Nič ni pomagalo.

Kažel je bila žalostna in razburjena. Pogrešala je poslušanje dedkovih zgodb. Tudi oče, mati in babica so bili žalostni in razburjeni. Ni jim bilo všeč, da je iz njihovega majhnega svetišča pobral hišne bogove in jih zalučal vanje.

»Zakaj naši bogovi ne morejo pomagati dedku?« je vprašala mati.

»Zakaj ga niso mogli ustaviti, da jih ne bi pobral in zalučal v nas?« je vprašal oče.

»Nekaj moramo narediti in ne biti odvisni od svojih bogov,« je pristavila babica.

Družina je izgubila vero v svoje kamnite bogove. Toda še naprej so poskušali najti zdravilo in se končno preselili iz vasi v veliko mesto Varanasi, da bi poiskali zdravniško pomoč za dedka. Kažel se je z veseljem preselila v majhno najeto sobo s starši, starimi starši in bratom. Upala je, da bo dedek ozdravel in bo spet lahko pripovedoval zgodbe.

Oče in mati sta odprla majhno pralnico in sta v njej prala in likala oblačila. Dedka so vodili k različnim zdravnikom.

Neko nedeljo sta se oče in mati odločila oditi v krščansko cerkev. Mati je povedala, da je pastor vztrajal, da bi molil k svojemu Bogu za pomoč dedku. Oče in mati nista bila kristjana, vendar sta bila pripravljena moliti novega Boga, če bi pomagal dedku. Mati je povedala, da sta Kažel in njen brat premajhna ter morata ostati doma z babico in dedkom.

Po prihodu iz cerkve je mati povedala babici, da je pastor molil za dedka in preostali del družine ter da sta se z očetom namenila naslednjo nedeljo spet oditi v cerkev za še več molitev.

Težava pa je nastala, ko je lastnik njihovega najetega enosobnega stanovanja zvedel, da starši upajo, da bo Jezus ozdravil dedka. Jezno je izgnal družino iz sobe.

»Lahko hodite v cerkev in sprejmete Jezusa,« je dejal, »toda ne morete obenem živeti v moji sobi.«

Družina ni mogla najti drugega poceni bivališča, zato se je vrnila domov na vas.

Oče in mati sta izgubila pogum, ker sta vzljubila Jezusa, toda v njuni vasi ni bilo cerkve. Zbirala sta družino k vsakdanjemu češčenju Jezusa, oče pa je molil: »Gospod, če si Bog ljubezni, pokaži nam, kam naj gremo.«

Naslednjo soboto zjutraj je mati slišala milozvočno glasbo, ki se je širila po zraku. Stopila je na dvorišče pred hišo in videla, da ljudje pojejo v hiši čez cesto.

»Kaj se dogaja?« je vprašala soseda.

»Bogoslužje imajo,« je povedal sosed.

»Prej tega ni bilo,« je rekla mati. »Toda zakaj nimajo bogoslužja v nedeljo?«

»Ne vem,« je odvrnil sosed. »Toda nekakšno bogoslužje se nadaljuje.«

Tisti trenutek je druga soseda prišla iz hiše in slišala pogovor.

»Pridite, popeljala vas bom v to hišo,« je dejala soseda Džira. Bila je vernica Krščanske adventistične cerkve. Mater je seznanila z adventističnim pastorjem, on pa jo je povabil k bogoslužju z drugimi ljudmi v hišni cerkvi. Strinjala se je in se spraševala, zakaj imajo bogoslužje v soboto, ne pa v nedeljo.

Po koncu bogoslužja je ogovorila pastorja: »Zakaj imate bogoslužje v soboto? Vsi kristjani imajo bogoslužje v nedeljo, vi pa v soboto. Zakaj?«

»Pokazal vam bom iz Svetega pisma,« je dejal pastor.

Tisti teden so oče, mati in babica začeli proučevati Sveto pismo. Začeli so s stvarjenjem, ko je Bog posvetil sedmi dan. Vsi trije so izročili srce Jezusu.

Na žalost dedek ni več okreval od svoje bolezni. Umrl je v času, ko je družina proučevala Sveto pismo. Čeprav Kažel nikoli več ni slišala dedka pripovedovati katere zgodbe, je navdušena, da ima Sveto pismo, ki vsebuje lepše zgodbe, kar jih je dedek sploh kdaj pripovedoval. Danes ima 14 let in proučuje Sveto pismo z dvanajstletnim bratom v internatu Krščanske adventistične cerkve v Varanasiju, ki bo dobil del daru trinajste sobote tega četrtertletja.

»Rada pojem, proučujem Sveto pismo in molim v šoli,« pravi Kažel. »Ko bodo spalnice večje, bo lahko več otrok uživalo pri petju, proučevanju Svetega pisma in molitvi.«

Hvala za vaš obilen dar, da boste pomagali Kažolini šoli v Varanasiju in drugim načrtom za trinajsto soboto po vsej Indiji. Hvala vam, ker dragocenim Indijcem pomagata slišati poročilo o Jezusu, ki spreminja življenje.